

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: R. D.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, zastoupeného JUDr. Markem Bilejem, advokátem, KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Hvězdova 1714/2b, 14078 Praha 4, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2013, č.j. 1172/Ds/2013, JID: 40573/2013/KUUK/Sur**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9.5.2013, č.j. 1172/Ds/2013, JID: 40573/2013/KUUK/Sur, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3.083,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2013, č.j. 1172/Ds/2013, JID: 40573/2013/KUUK/Sur, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odbor správních evidencí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24.1.2013, č.j. OSE/3086/2013/JKL-140538, sp. zn. MELT 26612/2012 OSE-ORR, jakož se i žalobce domáhal zrušení tohoto rozhodnutí, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 261/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 27.6.2012 v době kolem 12:10 hod. na

ul. Podkrušnohorská v Litvínově řídil neregistrované osobní motorové vozidlo tovární značky CITROEN model Jumper, VIN: „X“, na němž v rozporu se zvláštním právním předpisem nebyly umístěny státní poznávací značky, čímž žalobce nesplnil povinnost uvedenou v ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, která stanoví, že řidič je povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů), za což byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců, a povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě předně stručně popsal dosavadní průběh správního řízení. V navazující části žaloby žalobce nejprve poukázal na ustanovení § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to zejména na náležitosti výrokové části rozhodnutí, když dle žalobce pouze z řádně formulovaného výroku, jenž je nezastupitelnou částí rozhodnutí, lze zjistit, čeho se přestupce dopustil, zda, a jaká povinnost mu byla v rámci zákona uložena, když toliko výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí. Dle žalobce rozhodnutí musí být vydáno v souladu se zákony a ostatními obecně závaznými předpisy a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Pokud se týká výrokové části rozhodnutí, žalobce zdůraznil, že v této části rozhodnutí správní úřad přesně a konkrétně užívá ustanovení příslušných právních norem, na jejichž podkladě rozhoduje. Z tohoto důvodu musí být výrok jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný.

Pakliže se dle žalobce v tomto případě enunciat rozhodnutí správního orgánu I. stupně opírá toliko o ustanovení § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu, aniž by správní orgán I. stupně uvedl, o jaké písmeno daného odstavce se jedná, tak dle žalobce tato skutečnost zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu ustanovení § 76 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Tímto jsou dle žalobce zpochybněny podmínky pro uložení sankce za přestupek. Dle žalobce je proto taková nezákonnost důvodem pro zrušení rozhodnutí i z moci úřední, neboť došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo právě za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Na tomto závěru dle žalobce nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalovaný tento vytykány nedostatek v zastoupení správního orgánu I. stupně sám „opravil“, neboť tento způsob opravy pokládá žalobce za nezákonný. Dle žalobce je tento nezákonný postup zdůrazněn i tím, že žalovaný sice v této souvislosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na ustanovení § 70 správního řádu, dle něhož opravné usnesení může vydat pouze ten správní orgán, jenž nesprávné rozhodnutí vydal, což je v tomto případě správní orgán I. stupně, žalovaný však i přes tento závěr správnímu orgánu I. stupně nevrátil. Žalobce v této souvislosti ještě poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20.8.2010, č.j. 8 As 43/2008-109.

V další části žaloby se žalobce věnuje posouzení spáchaného přestupku z hlediska materiální stránky. Dle žalobce lze v celkovém pohledu souhlasit s žalovaným v tom ohledu, že zájemem společnosti není, aby vozidla jezdila v provozu na pozemních komunikacích bez registračních značek a byla tak neidentifikovatelná. Toto konkrétní hodnocení však dle žalobce rozhodně neřeší otázku materiálního znaku, která má v legislativním slova smyslu širší a specifický úhel pohledu, a proto ji nelze v žádném případě takto paušalizovat. V této souvislosti žalobce následně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne

14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45, z něhož uvedl stěžejní pasáže týkající se materiální stránky přestupku. Žalobce poukázal, že se jednalo o případ, kdy řidič dostal pokutu za to, že v obci po odečtení odchylky mu řídil osobní motorové vozidlo rychlostí ve výši 52 km/h. Žalobce zdůraznil, že i v tomto případě je zde jasný zájem společnosti, aby se nepřekračovala stanovená rychlost, jakož i obdobně, aby se nejezdilo bez registračních značek. Dle žalobce je v obou případech míra společenské nebezpečnosti malá až mizivá a teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Dle žalobce totiž nepostačuje skutečnost, že žalobce jel s opsaným a jasně viditelným převozním číslem, k závěru, aby toto jednání žalobce bylo označeno jako přestupek, neboť v tomto případě je třeba zkoumat, k jakému konkrétnímu porušení či ohrožení společenského zájmu chráněného zákonem došlo, když dle žalobce je navíc nezbytné tuto skutečnost i prokázat.

Dle žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabývá více otázkou prokázání toho, že se žalobce skutečně pohyboval s vozidlem bez registrační značky, což ostatně žalobce nijak nezpochybňuje. Žalobce v této souvislosti naopak uvedl, že podrobně popsal situaci, při níž došlo k užití vozidla bez registrační značky, když zejména akcentoval způsob provedení, tj. že při užití vozidla bez registrační značky měl zapnutá výstražná světla, nejel rychlostí větší než 40 km/h, a to těsně při pravém kraji vozovky. Dle žalobce navíc policisté brali na vědomí, že mohou být přizváni k jednání u správního orgánu, ale dle žalobce z nepochopitelných důvodů se tak nestalo.

V další části žaloby žalobce namítl, že žalovaný absolutně nereagoval na jeho návrhy, když tyto návrhy ani nezamítl a ani jim nevyhověl. V tomto směru žalobce doplnil, že dle jeho názoru v návaznosti na odůvodnění napadeného rozhodnutí se výsledky svědků (policistů či jednatelky obchodní společnosti, u níž byl žalobce v okamžiku spáchání přestupku zaměstnán) neuskutečnily pouze z toho důvodu, že návrhy na výsledky těchto osob nebyly žalobcem podány dříve, tj. před konáním ústního jednání. Dle žalobce není správní orgán návrhy účastníků vázán, je však nicméně povinen k nim vždy zaujmout podrobný analytický závěr, proč některý návrh provede a naopak některý návrh neprovede. Z odůvodnění rozhodnutí musí být dle žalobce seznatelné, které námitky účastníka považuje správní orgán za liché, mylné nebo vyvrácené, a která vzal naopak za podklad svého rozhodnutí. Dle žalobce se však takto v souzené věci nepostupovalo, protože žalobce poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu sp. zn. 6 A 139/94.

Žalobce dále uvedl, že další důvod pro jednání žalovaného spatřuje v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3.11.2010, č.j. 2 As 53/2010-62, v němž bylo rozhodnuto, že ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se v řízení o přestupku v rámci odvolacího řízení neuplatní, a proto správní orgán nemůže odmítnout návrh pouze s poukazem na to, že nebyl vznesen již v prvním stupni. Dle žalobce správní orgán I. stupně přenesl na žalovaného břímě vypořádání se s jeho návrhy. Žalovaný se však s těmito návrhy odmítl vypořádat, když současně ani věc správnímu orgánu I. stupně nevrátil k došetření.

Žalobce v žalobě dále sporuje způsob, jakým žalovaný reagoval na jeho námitku, jež se týkala toho, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že předmětné vozidlo bylo registrováno až dne 27.6.2012, že dle registru vozidel se při registraci tohoto vozidla nevyskytly žádné problémy, a že tento registr pracoval v normálním bezproblémovém režimu. Dle žalobce je tato věta zcela nelogická, chybná a vyhýbavá. Dle žalobce je proto s podivem, že žalovaný tuto skutečnost řešil svéráznou omluvou, tj. tím, že sice prohlásil, že

tato věta správním orgánem I. stupně formulována trochu nešťastně, když tuto větu dle žalobce následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřípustně obhajoval a vysvětloval, co dotyčnou větou správní orgán I. stupně zamýšlel sdělit, a to vše dle žalobce namísto toho, aby věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k došetření.

Žalobce rovněž namítá, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v době přihlášení centrální registr vozidel fungoval v normálním režimu. Dle žalobce je otázkou, jakým způsobem žalovaný tuto informaci zjistil, neboť žalobce tuto informaci nepovažuje za všeobecně známou, a to alespoň v okrese Most nebo konkrétně v Litvínově. Žalobci rovněž v tomto ohledu není známo, kdy správní orgán I. stupně tento důkaz opatřil, když žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poznamenal, že správní orgán I. stupně je schopen tento důkaz opatřit. Dle žalobce tato skutečnost může znamenat, že žalovaný používá i jiné informace, než jsou uvedeny ve správním spise, které však žalobce nemá, čímž ho krátí na jeho právu na obhajobu.

Dle žalobce správní orgán I. stupně a následně i žalovaný ignorovali problematiku záznamu jako důkazu, z čehož lze dle žalobce vyvodit závěr, že výslech policistů nemůže nahradit pouhý záznam o přestupku. Žalobce v tomto kontextu znovu zdůraznil, že v průběhu celého správního řízení nebylo vysloveno zamítavé a odůvodněné stanovisko k výslechu svědků, policistů atd., když tyto výslechy zároveň ani nebyly provedeny.

Žalobce dále namítl, že sdělení obchodní společnosti Technické služby Litvínov s.r.o. ze dne 3.10.2012 považuje oproti žalovanému za nepravdivé. Žalovanému v této souvislosti vytkl, že toto sdělení zřejmě pokládal za důležité, avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nerozvedl, na podkladě jakých skutečností dospěl žalovaný k závěru, že není třeba údaje zmíněné v tomto sdělení jakkoliv zpochybňovat. Dle žalobce se v tomto směru výslech jednatelky této obchodní společnosti jeví jako zcela nezbytný.

Žalobce rovněž namítl, že jako obviněný z přestupku neměl vůbec možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům a ke způsobu zjištění faktů, což je dle žalobce výslovně upraveno v ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu (*pozn. soudu: žalobce měl zřejmě na mysli starý správní řád, tj. zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů*), když tento postup by dle žalobce bylo možno rozumně dovodit i z ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Dle žalobce byl jeho poslední kontakt se správním orgánem I. stupně při ústním jednání konaném dne 1.11.2012 (*pozn. soudu: ústní jednání se uskutečnilo dne 5.11.2012*), kdy žalobce tomuto správnímu orgánu sdělil, že případné návrhy mohou být podány v době, kdy správní orgán dojde k závěru, že věc ukončil a hodlá rozhodnout v dané věci, a proto k věci samotné uvedl bez vyjádření.

Dle žalobce musí správní orgán před vydáním rozhodnutí dát účastníkům možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, když tuto povinnost splní tím, že účastníkům oznámí, že ukončil shromažďování podkladů, a současně jim stanoví lhůtu pro vyjádření se k těmto podkladům. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 19/2005-71. Dle žalobce jsou úvahy, že účastník se spisem seznámil již dříve, akceptovatelné pouze částečně, a to zejména z důvodu, protože si přestupce vytváří svá důkazní břemena, se kterými hodlá na závěr (řízení) vystoupit, a která dlouze připravuje. Pokud není stanoveno přesné datum, do kdy může přestupce podávat návrhy, je dle žalobce tímto postupem ohrožena jeho připravovaná obhajoba, když je tímto zároveň krácen i na

svých právech. Žalobce k tomuto poznamenal, že má za to, že správní orgán I. stupně jednal v rozporu s tím, co bylo právě uvedeno.

Žalobce v závěru žaloby ještě poznamenal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je nebývale stručné, když dle žalobce má spíše podobu obhajoby rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to především bez prvků skutečné snahy o objektivní stanovisko k dané věci.

S ohledem na predestřené skutečnosti žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo pro zjevné vady řízení zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

Žalovaný nejprve stručně zrekapituloval průběh celého správního řízení, k čemuž doplnil výtah odůvodnění žaloby. K samotnému obsahu žaloby žalovaný předně uvedl, že argumentace žalobce neobsahuje žádná relevantní skutková či právní tvrzení, která by jakkoliv prokazovala pochybení či nesprávný postup žalovaného nebo správního orgánu I. stupně.

Dle žalovaného byl správním orgánem I. stupně zjištěn skutkový stav, který v míře hraničící s jistotou osvědčoval, že se žalobce dopustil předmětného přestupku. Žalobce současně nenabídl žádná relevantní skutková tvrzení, jež by osvědčovala, že se přestupku nedopustil, když navíc žalobce spáchání přestupku nijak nezpochybňuje.

Pokud se týká námitky žalobce, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není rozepsáno ustanovení § 125c odst. 4 a 5 zákona o silničním provozu, žalovaný podotkl, že tato skutečnost nemá žádný dopad na právní posouzení přestupku, neboť se toliko jedná o formální pochybení, jež jím bylo navíc napraveno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomuto žalovaný ještě doplnil, že předmětný nedostatek mohl být odstraněn vydáním opravného usnesení. Jelikož však tento nedostatek nebyl správním orgánem I. stupně odstraněn z moci úřední, když ani žalobce k tomuto nepodal žádný návrh na odstranění tohoto formálního pochybení, žalovaný se ve vyjádření k žalobě k tomuto bodu dále nevyjádřil, neboť jej s ohledem na tyto skutečnosti považuje za irelevantní.

Žalovaný k námitce žalobce, že se nezabýval materiálním znakem přestupku, předně uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení zjištěný skutkový stav, tj. že řídil předmětné osobní motorové vozidlo bez příslušné státní poznávací značky, nikterak nezpochybňoval. Dle žalovaného skutečnost, že prodávající při prodeji dotyčné osobní motorové vozidlo nevybavil zvláštní registrační značkou, nemůže ospravedlnit spáchání přestupku, neboť je zájmem společnosti, aby v oblasti provozu na pozemních komunikacích byly všechny dopravní prostředky řádně identifikovány.

K další námitce žalobce týkající se okolností snižujících nebezpečnost jednání pachatele přestupku žalovaný uvedl, že v posuzovaném případě správní orgán I. stupně okolnosti snižující nebezpečnost jednání pachatele posoudil a zcela správně vyvodil odpovědnost žalobce za spáchaný přestupek.

Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že žalovaný nereagoval na důkazní návrhy žalobce, žalovaný v tomto směru poznamenal, že v rámci správního řízení je správní orgán tím, kdo určuje, jaké důkazy budou provedeny, a jak budou provedené důkazy vyhodnoceny. Žalovaný

žalobcem navržené důkazy neprovedl, neboť je nepovažoval za nezbytné pro další ozřejmění skutkového děje. Z tohoto důvodu je dle žalovaného předmětná námitka žalobce zcela nedůvodná.

K tvrzené námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s nesrozumitelným odůvodněním části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež se týkala registrace dotyčného osobního motorového vozidla, žalovaný uvedl, že předmětná věta má sice částečně chybnou sémantickou stránku, dle žalovaného však tato skutečnost nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potažmo na rozhodnutí žalovaného.

K námitce žalobce, že žalovaný nepodložil své tvrzení ohledně funkčnosti centrálního registru vozidel, žalovaný poznamenal, že sice s tímto registrem nepracuje, neboť oprávněné úřední osoby žalovaného do tohoto registru nemají přístup, nicméně z jeho úřední činnosti je mu známo, že centrální registr vozidel přes jisté problémy s chodem některých aplikací byl obecně funkční. Dle žalovaného je navíc v tomto směru rozhodné, že doložení takového důkazu není pro posouzení předmětného přestupku podstatné.

K poslední námitce žalobce spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal skutečností, že správní orgán I. stupně neumožnil žalobci se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalovaný uvedl, že ani s touto námitkou se nemůže ztotožnit. Dle žalovaného měl totiž žalobce možnost se seznámit s podklady rozhodnutí již při ústním projednání přestupku. Dle žalovaného je další podstatnou skutečností, že žalobce měl od 10.10.2012 k dispozici kopie kompletní spisové dokumentace. Jelikož dle žalovaného od pořízení těchto kopií, resp. od ústního projednání přestupku, nebyly do správního spisu dodány další důkazy, dle žalovaného odpadla povinnost správního orgánu I. stupně umožnit žalobci vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.

S ohledem na výše předestřené skutečnosti žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

V následně učiněné duplice k vyjádření žalovaného žalobce vytkl žalovanému, že opomněl zásadu oficiality a legality celého procesu správního řízení, neboť dle žalobce žalovaný pojal tuto věc jako běžný civilně právní spor. V tomto směru žalobce odkázal na skutečnost, že žalovaný považuje formální pochybení v enunciátu rozhodnutí za plně nahraditelné v odůvodnění rozhodnutí, což naopak žalobce pokládá za nepřipustné. Žalobce dále namítl, že žalovaný pominul důkladnější analýzu nebezpečnosti jeho jednání přestupce s tím, že odpovědnost žalobce za přestupek byla správně vyvozena, aniž by však toto vyvození podrobně konkretizoval.

Dle žalobce vyjádření žalovaného představuje filipiku, jež v drtivé většině postrádá zcela konkrétní prvky, které by mohly být konfrontovány se žalobou, když je vedena toliko na platformě teoretických úvah bez dotyku k samotné podstatě žaloby.

Žalobce závěrem podotkl, že s vlastníkem předmětného osobního motorového vozidla, tj. s obchodní společností Technické služby Litvínov s.r.o., bylo též vedeno správní řízení.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud

přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předně se soud zabýval námitkou žalobce, jež spočívá ve skutečnosti, že žalovaný vůbec nereagoval na návrhy žalobce ohledně výsledku svědků. Žalobce totiž v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně navrhl výsledky svědků. Tyto výsledky se zejména měly týkat obou zasahujících policistů, kteří provedli silniční kontrolu žalobce dne 27.6.2012, jakož i jednatelky obchodní společnosti Technické služby Litvínov s.r.o.

Ustanovení § 76 odst. 1 s.ř.s. upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání. Předmětné ustanovení výslovně předpokládá postup z moci úřední, tj. bez návrhu, toliko v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 ustanovení. Judikatura správních soudů však rovněž dovodila, že z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 34/2006). S ohledem na takovýto judikatorní závěr Nejvyššího správního soudu se proto zdejší soud musel zaměřit na skutečnost, zda shora zmíněná žalobní námitka ve svém důsledku není způsobilá přivodit nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost.

V tomto kontextu považuje zdejší soud za vhodné předně uvést, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2001-68, dospěl k závěru, že ustanovení § 52 správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní. Obviněný z přestupku tedy není povinen se hájit, když zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení nebo správnímu orgánu nabízet a předkládat důkazy. Jiná situace však platí v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. Důvody, proč k provedení důkazu nepřistoupil, je tak správní orgán povinen objasnit až v odůvodnění rozhodnutí. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (viz ustanovení § 3 správního řádu).

V řízení o přestupku se rovněž neužije ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu (koncentrace řízení). Obviněný v tomto řízení může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání a správní orgán nemůže odmítnout provést navržené důkazy pouze s poukazem na to, že nebyly navrženy v řízení v prvním stupni (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115, a ze dne 27.11.2012, č.j. 1 As 136/2012-23). Omezování skutkových tvrzení či důkazních návrhů jen na některé stádium

řízení by bylo popřením práva na obhajobu, jež má i v řízení o přestupku své nezastupitelné místo. Nevypořádání se s takovými dříve neuvedenými tvrzeními a důkazy však nemůže způsobit nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí vedoucí k jeho zrušení, není-li jinak v rozporu s plněním povinnosti správního orgánu ke zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností v rozsahu potřebném pro rozhodnutí.

Jak již bylo shora zmíněno, žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně navrhl výsledky svědků. Vzhledem k tomu, že žalobce zvolil tzv. aktivní obhajobu, jakož i s přihlédnutím k tomu, že v rámci přestupkového řízení se ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu neaplikuje, žalovaný byl v rámci odvolacího řízení povinen se s tímto žalobcovým návrhem kvalifikovaně vypořádat, tj. bylo povinností žalovaného se s uvedenou argumentací v odvolání vypořádat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.8.2013, č.j. 1 As 45/2013-39).

Žalovaný byl povinen postupovat tím způsobem, že navržené výsledky osob buď provede, anebo tyto výsledky neprovede. V takovém případě však byl žalovaný povinen v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění napadeného rozhodnutí pečlivě a přiléhavě rozvést, proč, a z jakých důvodů se rozhodl navrhovaný výsledek svědků neprovést. Tato úvaha nesmí být výrazem libovůle správního orgánu, když ten je naopak povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím správními orgány dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí, a které nikoli, a o které opře skutkové závěry, a které opomene (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.11.2009, č.j. 5 As 29/2009-48).

Z předloženého správního spisu je však zřejmé, že žalovaný v rámci odvolacího řízení žádné výsledky neprovedl. Z této skutečnosti by se dalo usuzovat, že žalovaný návrh žalobce na výsledky svědků považoval např. s ohledem na zjištěný skutkový stav za nadbytečný, protože by se opět dalo logicky předpokládat, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí bude obsažen tento důvod či případně jiný důvod, na jehož podkladě se žalovaný rozhodl postupovat tímto způsobem. V této souvislosti je však nutné přisvědčit žalobní námitce žalobce a vyslovit její věcnou oprávněnost, neboť že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nijak nereagoval na návrh žalobce na výsledky svědků, když se s předmětným návrhem žalovaného naprosto nevypořádal. Žalovaný tudíž v odůvodnění rozhodnutí nikterak nerozvedl, proč se rozhodl návrhu žalobce nevyhovět, resp. proč jej neuskutečnil.

Žalovaný na návrh žalobce poprvé reagoval až ve vyjádření k žalobě, kde mimo jiné uvedl, že: „*správní orgán je tím, kdo určuje, jaké důkazy budou provedeny, a jak provedené důkazy vyhodnotí. Žalovaný neprovedl žalobcem navržené důkazy, neboť je nepovažoval za nezbytné pro další ozřejnění skutkového děje. Námitka žalobce je tak zcela nedůvodná*“.

Skutečnost, že žalovaný na návrh žalobce, jenž jím byl učiněn v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, poprvé reagoval až ve vyjádření k žalobě, nelze dle soudu v žádném případě aprobovat, neboť podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že vyjádřením k žalobě, resp. ke kasační stížnosti, nemůže být dodatečně zhojen nedostatek správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.10.2004, č. j. 3 As 51/2003-58).

V návaznosti na shora uvedené soud činí dílčí závěr, že žalovaný nedostál svým zákonným povinností, když v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu

v odůvodnění jeho rozhodnutí úplně absentuje jakákoliv informace o tom, jak se vypořádal s návrhem žalobce na výslech, čímž své rozhodnutí zatížil vadou. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalovaný na tento návrh reagoval až ve vyjádření k žalobě. Soud nyní musí posoudit, zda tato vada řízení je takové intenzity, aby bylo možno konstatovat, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považuje zdejší soud za potřebné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2008, č.j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2013, č.j. 1 Afs 92/2012-51, rovněž platí, že: „*Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat. Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se závěr vyslovený správním orgánem jevil soudu zcela mylný a nepřijatelný.*“

Krajský soud v Brně v této souvislosti v rozsudku ze dne 11.4.2006, č.j. 31 Ca 39/2005-70, publikovaném pod č. 1282/2007 Sb. NSS, dospěl k závěru, že: „*Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]*“.

S ohledem na výše uvedené judikатурní závěry, pokud se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vydaného v rámci odvolacího řízení naprosto nijak nevypořádal s návrhem žalobce na výslech svědků, jenž jím byl uplatněn v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, lze uzavřít, že žalovaný tímto porušil povinnost zakotvenou v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, když žalovaný na dotýčný návrh žalobce reagoval poprvé až ve vyjádření k žalobě. Tímto postupem však již pochybení žalovaného nebylo možno zpětně zhojit, a proto takovéto pochybení žalovaného musí vést k logickému závěru, jenž ve svém důsledku znamená, že žalovaný své rozhodnutí zatížil vadou řízení, jež je takové intenzity, že způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Soud proto s poukazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez jednání přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalovaného, když současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Soud nerozhodl o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť vytýkaná vada se týká toliko rozhodnutí žalovaného. V dalším řízení bude žalovaný dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a v dalším řízení je žalovaný povinen se vypořádat s návrhem žalobce na výslech svědků, a to tak, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně navržené výslechy osob provede, anebo tyto

neprovede. Pro tento případ však bude žalovaný povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí v intencích ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu náležitě vypořádat s tím, proč, a z jakých důvodů předmětnému návrhu žalobce nevyhověl, a to při náležitém respektování shora uvedené judikatury správních soudů. Jelikož soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, soud se již dále nezabýval ostatními žalobními námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.3.2005, sp. zn. 3 As 6/2004).

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II) uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 3.083,- Kč, když tato částka odpovídá žalobcem zaplacenému soudnímu poplatku ve výši 3.000,- Kč a nákladům na doručení dvou podání, tj. žaloby a repliky k vyjádření žalovaného, soudu v celkové výši 83,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. dubna 2014

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení.
Iva Tovarová